

ABBA, VADER

Hugo Bouter

Abba, Vader

Meditaties over de rijkdommen van Gods Vadernaam

Abba, Vader,
Meditaties over de rijkdommen van Gods Vadernaam

Copyright: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor

Eerste editie 1997
Tweede editie 2004
Derde, herziene editie 2020
OudeSporen online uitgeverij
Distributie: CBC, Houten
ISBN/EAN
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*“U hebt de Geest van zonschap ontvangen,
waardoor wij roepen: Abba, Vader’.*

Romeinen 8:15

Inhoud

Woord vooraf	9
Deel 1 - De rijkdom van de Vadernaam in de evangeliën	11
1. De hemelse Vader.....	13
2. Vader, Heer van de hemel en van de aarde	17
3. Abba, Vader.....	21
4. De levende Vader	25
5. De heilige Vader	29
6. De rechtvaardige Vader	33
7. Mijn Vader en uw Vader.....	37
Deel 2 - De rijkdom van de Vadernaam in de brieven van het Nieuwe Testament	41
1. De Vader uit Wie alle dingen zijn, en wij voor Hem.....	43
2. De God en Vader van onze Heer Jezus Christus.....	49

3. De Vader der ontfermingen	53
4. De Vader der heerlijkheid	57
5. De Vader naar Wie elke familie in hemelen en op aarde wordt genoemd	61
6. Eén God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen	65
7. De Vader die ons heeft overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.	69
8. De Vader van de geesten	75
9. De Vader der lichten.	79

Woord vooraf

Als christenen mogen wij groeien in de kennis van God, die onze Vader wordt wanneer wij ons vertrouwen stellen op Jezus Christus als onze Heer en Heiland. Deze brochure wil graag een bijdrage leveren aan onze geestelijke groei door een min of meer systematische bespreking van de rijkdommen van Gods VADERNAAM in de Evangelieën. Dit onderwerp heeft vele facetten: het toont Gods véélzijdige liefde voor ons, alsmede de vele aspecten van het kindschap en zoonschap van de gelovige.

Ik denk dat dit een belangrijk thema is in onze dagen, waarin Gods Vaderschap om verschillende redenen onder kritiek wordt gesteld (o.a. door de afbraak van familieverbanden en de invloed van verkeerde godsbeelden). Velen achten het niet van belang een persoonlijke relatie te hebben met God als onze Vader in Christus. Zij hebben een ánder beeld van God, een beeld dat van heidense of oosterse origine is (denk aan New Age leringen), of zij bekommeren zich helemaal niet om Hem. Kortom, wij hebben in onze huidige maatschappij te maken met de doorwerking van atheïstische, pantheïstische en polytheïstische gedachten en leringen (die resp. zeggen: er is géén god, álles is god, er zijn véle goden).

Voor anderen – ook voor ware gelovigen – lijkt Gods vriendelijk Vaderhart ver verwijderd te zijn van de realiteit, doordat zij Gods liefde afmeten naar hun eigen gevoelens of omstandigheden, of aan negatieve ervaringen. Zo'n subjectieve maatstaf kunnen wij beter niet aanleggen. God heeft Zijn liefde immers tegenover ons bewezen door de overgave van Zijn geliefde Zoon op het kruis van Golgota (Rom. 5:5vv.; 1 Joh. 4:9vv.). Bij het kruis zien wij de rijkdom, de volle maat van Gods liefde. Wij moeten de dingen leren afmeten aan de geopenbaarde liefde van God, die onze kennis en ons begrip ver te boven gaat. Het geloof beaamt dat God liefde is.

De kennis van God de Vader kan niet worden losgemaakt van de kennis van onze Heer en Heiland, Jezus Christus (vgl. 2 Petr. 3:18). Christus is juist op aarde gekomen met de bedoeling de Vader aan ons bekend te maken; door Hem hebben wij nu in één Geest ook vrije toegang tot de Vader. Kennis van de Vader en de Zoon is dus nodig om geestelijk te groeien en tot geestelijke volwassenheid te komen. Ik wil dan ook besluiten met de wens van de apostel Petrus, die zijn lezers toewenste: *“(...) genade en vrede zij u vermenigvuldigd in de kennis van God en van Jezus, onze Heer”* (2 Petr. 1:2).

Gouda, voorjaar 2020

H. Bouter

Deel 1 - De rijkdom van de Vadersnaam in de evangeliën

1. De hemelse Vader

‘Bidt u dan aldus: Onze Vader die in de hemelen bent, moge Uw naam worden geheiligd, Uw Koninkrijk komen, Uw wil gebeuren, zoals in de hemel, zo ook op de aarde (...) Want Uw hemelse Vader weet, dat u dit alles behoeft’.

Matteüs 6:9, 10, 14, 26, 32

De hemelse Vader is de hoge God

Als discipelen van de Heer Jezus leven wij, hoewel wij nog op aarde zijn, in het licht van de hemel. Want wij kennen nu de hemelse Vader, en wel op grond van het werk van de Zoon die op aarde is gekomen om Hem te verklaren (Joh. 1:14-18). God is dus onze hémelse Vader, als wij tenminste de Zoon kennen en Hem hebben als ons leven. Wie de Zoon heeft, heeft het leven.

Maar dit tekent ook de afstand die er is tussen God en ons. Hij is niet zoals áárdse vaders, onze ‘vaders naar het vlees’ (Hebr. 12:9). Hij is in de hemelen (Matt. 6:1,9), ver verheven boven de aarde. Zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn ook Gods gedachten hoger dan onze gedachten (Jes. 55:9). En Hij ís

de Hemelse, de Vader die in de hemelen is (Matt. 23:9). Niemand kan Hem zien. Hij is in het verborgen, en kijkt ook in het verborgen (Matt. 6:4,6,18). Hij bewoont een voor mensen ontoegankelijk licht (1 Tim. 6:16).

Onze Vader

Toch mogen wij Hem aanroepen als ónze Vader, persoonlijk maar ook gemeenschappelijk (Matt. 6:9). Zo heeft Christus het aan Zijn discipelen geleerd, en Hij heeft daarbij ongetwijfeld geanticipeerd op het werk dat Hij nog moest volbrengen op het kruis van Golgota (vgl. Joh. 20:17). Door Zijn dood en opstanding is de grondslag gelegd voor de verzoening van zondige mensenkinderen met een heilig en rechtvaardig God. Zó heeft Christus ons het kindschap verworven, en wel met de dure prijs van Zijn bloed.

En het is de Heilige Geest, die na Christus' verhoging in de hemel op aarde is komen wonen, die met onze geest getuigt dat wij kinderen van God zijn geworden (Rom. 8:16). Allen die uit God geboren zijn, allen die opnieuw geboren zijn, zijn kinderen van God (Joh. 1:12-13).

Toch nabij gebracht

Onze hemelse Vader is niet ver van ons verwijderd, hoewel Hij ver boven ons verheven is (vgl. Hand. 17:27). Zeker, Hij is in de hemelen, en wij zijn op aarde. Maar wij zijn nu nabij gekomen door het bloed van Christus (Ef. 2:13vv.). Wij kennen nu het Vaderhart. Wij hebben door de Geest de vrije toegang tot de Vader. Wij mogen naderen in het hemelse heiligdom, zoals de brief aan de Hebreëen uiteenzet. Onze Vader die in de hemelen is, is

tegelijkertijd heel dicht bij allen die Hem in waarheid aanroepen. Hij hoort onze stem, Hij luistert naar ons gebed. Gods verborgen omgang vinden zielen waar Zijn vrees in woont. Want Hij woont zowel in de hoge, heilige hemel als bij de verbrijzelde en nederige van geest (Jes. 57:15).

Leven wij bewust in het licht van de hemel en genieten wij de liefde van de Vader? Dan kunnen wij Hem met blijdschap danken en zullen wij in onze gebeden in de eerste plaats de eer van Zijn naam en Zijn hemelse rijk op het oog hebben (Matt. 6:9-13). Onze Vader weet wat wij nodig hebben, zelfs voordat wij het Hem vragen. Hij zorgt voor ons. Hij voorziet ons van eten en drinken, van kleding etc., zoals Hij zelfs zorgt voor de vogels van de hemel. Onze Vader die in de hemelen is, weet goede gaven te geven aan hen die er Hem om bidden (Matt. 7:7-11).

De familie van Gods kinderen

Hij wil ook dat wij als Zijn kinderen op Hem gaan lijken, zodat de mensen kunnen zien Wie onze Vader is: een God van liefde, die Zijn zon laat opgaan over bozen en goeden en het laat regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Dan wordt de Vader verheerlijkt, en zullen wij volmaakt zijn zoals onze hemelse Vader volmaakt is (Matt. 5:43-48).

Dit belangrijke onderwerp wordt nader uitgewerkt in de brieven van het Nieuwe Testament. Johannes spreekt veel over de familie van de kinderen van God, die bestaat uit allen die uit God zijn geboren. Maar Paulus spreekt ook over het kinschap van de gelovige. Hij zegt bijvoorbeeld dat wij als geliefde kinderen van God 'navolgers' van Hem moeten zijn en in de liefde moeten

wandelen (Ef. 5:1). Kinderen dragen het beeld van hun ouders; en zo dienen wij het beeld van onze hemelse Vader te vertonen.

2. Vader, Heer van de hemel en van de aarde

'In die tijd antwoordde Jezus en zei: Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen en ze aan kleine kinderen hebt geopenbaard. Ja Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U.'

Matteüs 11:25-30

Het Koninkrijk uitgesteld

De Heer Jezus was tot Zijn volk gekomen als de beloofde Koning, maar – zoals Johannes zegt – de Zijnen hadden Hem niet aangenomen. De Koning kon Zijn rijk nu niet in zijn openbare gedaante oprichten. Voortaan was Hij de Zaaier, die het Woord van God zou zaaien in de akker van deze wereld (Matt. 13). Pas in de eindtijd, bij Christus' wederkomst, zal Gods Koninkrijk in macht en majesteit worden gevestigd. Israël zal het centrum van

het komende Vrederijk zijn, waarin de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid (Matt. 25:31).

Maar hier in Matteüs 11, bij Jezus' dankzegging aan het adres van de Vader, was het nog lang niet zover. In de verzen daarvoor had Hij het 'wee u' uitgesproken over de Galilese steden waarin Hij de meeste krachten had verricht: Chorazin, Betsaida, en Kafarnaüm (Kapernaüm). Die steden hadden zich niet bekeerd, hoewel zij in aanraking waren gekomen met de krachten van het koninkrijk der hemelen. Ongetwijfeld was de Heer teleurgesteld over het onbegrip van Zijn volksgenoten, over het feit dat Hij niet was geaccepteerd als de Messias. Niets kon echter Zijn innerlijke vrede verstoren. Hij legde het allemaal in de handen van de Vader, en Hij onderkende hierin Diens wijze hand.

De volken geroepen

Het was een onderdeel van Gods plan dat de leiders van de natie, de wijzen en verstandigen, geen oog voor de heerlijkheid van Christus hadden en Hem zouden overleveren om gekruisigd te worden. Langs deze weg zou het heil ook tot de volken komen. Christus zou als de Zoon van de levende God Zijn Gemeente gaan bouwen (Matt. 16:18), en die zou bestaan uit gelovigen uit Israël én uit de volken. Aan kleine kinderen zou het worden geopenbaard. Alleen gelóvigen, mensen die worden als kleine kinderen, worden ingeleid in de openbaring van de Vader door de Zoon. Samen vormen zij een nieuwe familie van blijde en verlost mensenkinderen, Gods huisgezin, de Gemeente van de levende God.

Ja, Vader

Jezus begon zelfs met een lofprijzing: 'Ik prijs U, Vader'. Dat is een les voor ons wanneer wij in moeilijke omstandigheden verkeren. Misschien vraagt u zich wel eens af: Wat is nu de zin van mijn leven en van mijn werk? Is er wel iemand die mij echt begrijpt en waardeert? Ja, als u God uw Vader kunt noemen door het geloof in het volbrachte werk van Christus, mag u weten dat er Eén is die u ten volle begrijpt. Dan mag u ook instemmen met deze lofprijzing: *'Ik dank U, Vader'* (vs. 25).

De hemelse Vader weet beter dan wij wat goed voor ons is. Is Hij niet de Heer van de hemel en van de aarde? Bestuurt Hij niet alle dingen? Heeft Hij niet de hele wereld in Zijn hand? Doorlopen Zijn ogen niet de hele aarde? Deze omschrijving van de Vader herinnert aan wat wij in het eerste bijbelboek lezen over Abrams ontmoeting met Melchisedek, een gebeurtenis met een diepe profetische betekenis. God openbaarde Zichzelf toen aan hem als de Schepper (of: de Bezitter) van hemel en aarde. Want de priester Melchisedek trad Abram zegenend tegemoet met de woorden: 'Gezegend zij Abram door God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde' (Gen. 14:18-20).

God is de *Allerhoogste*, die hemel en aarde bezit. Hij is de *Heer* van de hemel en van de aarde. Straks in de eindtijd zal dat ook voor iedereen zichtbaar zijn. Maar voor ons als kinderen van God is Hij nu in de eerste plaats onze *Vader*. Zó mogen wij Hem aanroepen, want de Zoon is hier op aarde gekomen om Hem te verklaren en de Vadernaam bekend te maken. Gelovig mogen wij Zijn naam prijzen, ja, heel persoonlijk mogen wij het Christus nazeggen: *'Ik dank U, Vader'*. Maar ook gemeenschappelijk mogen wij de Vader prijzen in de Gemeente van de verlostten. Eerbiedig zullen wij het

in sommige situaties echter ook moeten zeggen: 'Ja, Vader' (vs. 26).

Dit is geen protest, ook geen gedwongen berusting, maar bewuste instemming met Zijn heilige wil. Laten wij zo alles wat ons overkomt, ook alle teleurstellende dingen, in de handen van de Vader leggen. Christus wil het ons leren, want Hij laat Zijn discipelen delen in de kennis van de Vader. De Zoon wil de Vader heel graag aan ons openbaren (vs. 27). Er is maar één voorwaarde: wij moeten leerlingen, volgelingen van Christus worden. Wij moeten tot Hem komen en van Hem willen leren.

In het beeld van *het juk dragen* wordt dit nader omschreven. Het betekent in feite dat wij Hem erkennen als onze grote Leidsman en Leraar, en samen met Hem de weg gaan. Hij alleen is de Weg tot de Vader. Met Hem de weg te gaan onder het juk dat Hij ons oplegt, geeft ware rust. Hij is geen harde Leermeester, want Zijn juk is zacht en Zijn last is licht.

3. Abba, Vader

‘En Hij ging iets verder, viel op de aarde en bad dat, als het mogelijk was, dat uur aan Hem mocht voorbijgaan. En Hij zei: Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar niet wat Ik wil, maar wat U wilt’.

Marcus 14:35-36

De lijdensbeker

Slechts één keer heeft de Heer Jezus tijdens Zijn leven op aarde deze woorden ‘Abba, Vader’ in de mond genomen, en wel in de hof Getsemane. Tot de dood bedroefd boog de Levensvorst Zich daar neer en Hij begon Zijn gebed met die bijzondere uitroep. Het woord Abba (= Vader) is een Aramees woord en het drukt een vertrouwelijke relatie uit: die van een kind tot zijn vader. Voor slaven was het verboden om de heer des huizes zo aan te spreken. De Joden gebruikten dit woord ook niet om God aan te spreken. Het Griekse woord voor vader is ‘pater’. Deze woorden worden met elkaar gecombineerd in de uitdrukking ‘Abba, Vader’.

De Heer Jezus gebruikte deze benaming, toen Hij in zware strijd was in de hof en heel intens bad tot Zijn God en Vader. ‘Abba, Vader’, riep Hij smekend. Het tekent in de eerste plaats Zijn intieme en vertrouwelijke relatie met de Vader. Er was niets dat Zijn gemeenschap met de Vader verstoorde. Wat was echter de oorzaak van de zielsangst van de Heer? Zijn ziel was zeer bedroefd tot de dood toe, want Hij kreeg een voorsmaak van het bittere lijden dat Hem wachtte op Golgota. De Zondeloze moest de Zondendrager worden. Hoe kon dat Zijn heilige wil zijn?

Daarom bad Hij als de Reine en Heilige: *‘Neem deze drinkbeker van Mij weg’*. Maar dit was juist de weg die door de Vader was bepaald. Er was geen andere mogelijkheid om het zondevraagstuk op te lossen. Hij moest voor ons tot zonde gemaakt worden. Hij zou het ware Zondoffer worden. De ware Dienstknecht – zo tekent Marcus Hem – zou door Zijn lijden en sterven de profetieën over de lijdende Knecht des Heren in vervulling doen gaan.

Daarom onderwierp Christus Zich aan de wil van de Vader met de woorden: *‘(...) maar niet wat Ik wil, maar wat U wilt’*. Hij was zoals altijd gehoorzaam aan de Vader en deed wat Hem behaagde. Christus’ gehoorzaamheid trad hier in het vuur van de beproeving in alle volmaaktheid aan het licht. Hij werd gehoorzaam tot de dood, ja, tot de dood van het kruis (Fil. 2:8). De lijdensbeker – gevuld met de toorn van God over ónze zonden – die Hij aan het kruis zou moeten drinken, nam Hij in volle onderwerping aan (niet uit de hand van de verzoeker, maar) uit de hand van de Vader. ‘De drinkbeker die de Vader Mij heeft gegeven, zou Ik die niet drinken?’ (Joh. 18:11).

Abba, Vader

Wij mogen het Christus steeds gelovig nazeggen: 'Abba, Vader', zoals Paulus ons ook laat zien in zijn brieven. Deze uitdrukking komt verder slechts twee keer voor in het Nieuwe Testament (Rom. 8:15; Gal. 4:6). In deze brieven gaat het om de rechtvaardiging door het geloof alleen, op grond van het volbrachte werk van Christus – niet door werken van de wet. De Rechter die ons moest veroordelen, heeft ons in Christus aangenomen als Zijn kinderen en zonen. Hij is nu onze Vader geworden, en door de Geest mogen wij Hem ook als zodanig aanroepen, d.i. Hem eren, aanbidden en grootmaken.

De zending van Gods Zoon in de volheid van de tijd, en de uitstorting van de Heilige Geest op aarde na Christus' verhoging in de hemel, heeft een geheel nieuw tijdperk ingeluid en een einde gemaakt aan de periode van slavernij onder de wet. Als Gods eigen kinderen en zonen, niet als slaven, mogen wij Hem met deze bijzondere woorden aanroepen. Het is Gods Geest die ons dat leert zeggen en leert bidden. De Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. En dat niet alleen als wij in nood zijn, als wij een moeilijke weg moeten gaan, als wij ons bedreigd voelen.

De Geest van zonschap die wij hebben ontvangen, doet ons te allen tijde en in alle omstandigheden roepen: 'Abba, Vader!' Hoe ons lot ook mag zijn, de Heilige Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn en de Vader vol vertrouwen mogen naderen. Christenen zijn en blijven *aanbidders*. De lofzang jegens onze God en Vader, die ons in Christus als Zijn zonen heeft aangenomen, zal tot in eeuwigheid weerklinken.

Kinderen, zonen, erfgenamen – zijn wij ons bewust van onze hoge positie? Laten wij dan niet vergeten de Vader met blijdschap te danken voor al onze zegeningen en voor Zijn eeuwige plannen van liefde en genade, die Hij in deze genadetijd ten uitvoer brengt.

*U hoort het kind,
door U bemind,
met kinderlijk geloven
U als de Vader loven.*

4. De levende Vader

‘Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken op de laatste dag. Want Mijn vlees is ware spijs en Mijn bloed is ware drank. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Zoals de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij die Mij eet, leven door Mij’.

Johannes 6:54-57

Het brood van het leven

De Heer Jezus is het brood dat uit de hemel is neergedaald om ons het leven te geven. Hij is het ware brood, het brood van God, het levende brood. Als iemand van dit brood eet, zal hij leven tot in eeuwigheid (Joh. 6:51). Wij, die van nature dood zijn in onze overtredingen en zonden, krijgen door het geloof deel aan Hem. Dat wordt hier symbolisch voorgesteld door het ‘eten’ van het brood des levens. Door het geloof ontvangen wij Zijn leven, het leven van de opgestane Christus, het eeuwige leven. Zo worden

wij als nieuwe mensen in verbinding gebracht met de levende en waarachtige God, de levende Vader – de Bron van het leven.

De uitdrukking ‘de levende Vader’ staat in tegenstelling tot de dode afgoden. De afgoden zijn nietig en ijdel, het werk van mensenhanden. Zij hebben een mond, maar spreken niet; zij hebben ogen, maar zien niet (Ps. 115:4-7). Wij moeten ons van deze dode dingen, van deze lege en zinloze goden bekeren tot de levende God, die de hemel, de aarde, de zee en alles wat daarin is, heeft gemaakt (Hand. 14:15). En het bloed van Christus moet ons geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen (Hebr. 9:14).

Hebben wij ons van de afgoden tot God bekeerd om de levende en waarachtige God te dienen (1 Tess. 1:9)? Kennen wij de levende Vader? Hebben wij de Zoon als ons leven (Kol. 3:4)? Die twee voorrechten zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden; ze horen bij elkaar. Wie de Zoon kent, kent ook de Vader; zo iemand heeft zowel de Vader als de Zoon (1 Joh. 5:11-12). Christus is de Weg tot de Vader; niemand komt tot de Vader dan door Hem (Joh. 14:6). Door de Heer Jezus aan te nemen als onze Heer en Heiland, krijgen wij deel aan de blijvende levensgemeenschap met de Vader en de Zoon. Wij worden ingevoerd in de kring van de familie van Gods kinderen. De Vader noemt ons Zijn kinderen, en de Zoon noemt ons Zijn broeders. Hij is de Eerste onder vele broeders (Rom. 8:29).

Er is nog iets waarop wij hier moeten letten. ‘Zoals de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader’, zegt de Heer Jezus, ‘zo zal ook hij die Mij eet, leven door Mij’ (Joh. 6:57). Wie zich figuurlijk gesproken voedt met Christus, wie steeds van Hem ‘eet’ als het levende brood, die ontvangt van Zijn leven en blijft in

Hem en Hij in hem. Zo'n gelovige lééft door Hem, krachtens Hem, uit hoofde van Wie Hij Zelf is.

Wat is het volmaakte Model, de hemelse Maatstaf van dat leven en van de gemeenschap tussen de gelovige en Christus? Dat is Christus Zelf, en Zijn eigen gemeenschap met de levende Vader, Zijn liefde tot Hem, Zijn volkomen afhankelijkheid van Hem die Hem in deze wereld heeft gezonden.

Het nieuwe leven moet worden gevoed

Het nieuwe leven wordt onderhouden doordat wij ons als christenen telkens weer geestelijk voeden met Christus als het levende brood, want 'wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem' (Joh. 6:56). Dit wederzijdse 'blijven' spreekt van levensgemeenschap, van een wederkerige relatie die in stand wordt gehouden door de kracht van de Heilige Geest. Zoals de Israëlieten iedere dag aten van het hemelse manna, zo 'eten' wij van het brood des levens dat uit de hemel is neergedaald. Het eten van het vlees van de Zoon des mensen verwijst ook naar het eten door de Israëlieten van het paaslam. Dat is de grondslag van de verlossing. Want ook ons Paaslam is geslacht: Christus (1 Kor. 5:7).

Zo wordt het leven om zo te zeggen in vier stappen dóórgegeven:

1. De levende Vader is de Oorsprong van het nieuwe leven van boven.
2. De Zoon is als Mens op aarde gekomen en Hij heeft door Zijn intieme gemeenschap met de Vader het leven geopenbaard, zichtbaar gemaakt.

3. Wij krijgen deel aan dit leven door te gelóven in Christus als Degene die voor ons is gestorven om ons levend te maken, door van Hem figuurlijk gesproken te 'eten'. Zo worden wij ingevoerd in de levensgemeenschap met de Vader en de Zoon.
4. Om het nieuwe leven te onderhouden en de gemeenschap ook praktisch te bewaren en te handhaven, moeten wij ons echter blijvend voeden met Christus als het levende brood. Door Zijn dóód heeft Hij ons het leven geschonken en is er een einde gemaakt aan ons zondige bestaan in het vlees. Daarom voeden wij ons dagelijks met een gestórven Christus, die Zijn vlees en bloed voor ons heeft overgegeven.

*Jezus is het Brood des levens,
uit de hemel neergedaald;
Hij schenkt onze ziel voedsel,
waar geen and're spijs bij haalt.*

5. De heilige Vader

‘En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in Uw naam, welke U Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij’.

Johannes 17:11

De Vader is heilig

Het bekende gebed van de Zoon tot de Vader valt uiteen in drie delen: Christus’ bede om Zijn verheerlijking in de hemel (vs. 1-5), Zijn verzoek om de bewaring van de discipelen op aarde (vs. 6-19), en Zijn vraag om de eenheid van alle gelovigen (vs. 20-26). Meestal wordt Johannes 17 het ‘hogepriesterlijke gebed’ genoemd. De Heer Jezus bad in dit hoofdstuk echter als Zóón tot de Váder. Hij kende de intimiteit van het Vaderhart en Hij opende dat voor de Zijnen. Dat Hij ook onze Hogepriester bij God is, is op zichzelf wel juist, maar dit is het thema van met name de Hebreeënbrief.

In het tweede deel van dit gebed richt de Heer Zich tot de Vader als de ‘Heilige Vader’, met het oog op de bewaring van de

discipelen en de eenheid van het apostolische getuigenis dat zij zouden afleggen. De apostelen zouden immers achterblijven in een vijandige wereld, waarvan Satan de overste is. Vandaar het gebed om eenheid, om bewaring voor de boze en heiliging in een onheilige wereld.

Ook in Psalm 22, die speciaal handelt over het kruislijden, spreekt Christus profetisch over Gods *heiligheid*: 'Nochtans bent U de Heilige, die troont op de lofzangen Israëls' (vs. 4). Die heiligheid vereiste dat God Zijn aangezicht moest verbergen voor Hem die leed op het hout. Het besef dat God de Heilige is, vormde om zo te zeggen het antwoord op de klacht: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' (vs. 2). De heilige God kon geen gemeenschap hebben met de Zondendrager.

In Johannes 17 verplaatst Christus Zich echter in de geest ná het lijden. 'Ik ben niet meer in de wereld', zegt Hij in vers 11. Is het niet treffend dat Hij die de heiligheid van God kende zoals niemand anders en die op een geheel unieke wijze daarmee in aanraking kwam op Golgota, Zich hier tot Hem richt als de 'Heilige Vader'? Mensen mogen zich zo niet laten aanspreken. De eer die alleen aan God toekomt, mag niet aan een mens worden gegeven. Lees ook Matteüs 23:9, waar Christus duidelijk zegt dat wij geen leidsman op aarde onze vader mogen noemen. God Zelf is dus de Heilige.

De Zoon is heilig

Christus wordt echter óók op diverse plaatsen in de Schrift de Heilige genoemd. Ook hier in dit evangelie: 'En wij hebben geloofd en erkend, dat U de Heilige Gods bent' (Joh. 6:69; vgl. Marc. 1:24 en Luc. 4:34). Hij was de Heilige en tevens de Rechtvaardige

(Hand. 3:14). Als zodanig was Hij in deze wereld gekomen, door de Vader ‘geheiligd en in de wereld gezonden’ (Joh. 10:36). Hij was speciaal tot dit doel afgezonderd, apart gesteld, en in de wereld gezonden. *Heiligen* is immers *apart stellen* (vgl. reeds Gen. 2:3). Op aarde volbracht Christus het werk dat Hem van Godswege was opgedragen, het werk dat de Vader Hem te doen gegeven had en waardoor Hij de Vader heeft verheerlijkt (Joh. 17:4).

Nu Hij Zijn werk op aarde had volbracht, gebeurde precies het ómgekeerde: Christus heiligde Zichzelf in de hemel, want Hij keerde terug naar de Vader. Daarmee had Hij ook óns welzijn op het oog. Hij deed het voor ons. Hij trok Zich terug in de heiligheid van de hemel, opdat wij die als Zijn getuigen nog in de wereld moesten blijven, ‘geheiligd zouden zijn in waarheid’ (vs. 19). De heilige Mens die is teruggekeerd naar de hemel en Zichzelf volkomen heeft toegewijd aan de Zijnen (o.a. als onze Voorspraak), vormt het Motief en het Model van onze heiliging. Wij zouden evenals Hij voortaan slechts voor *God* moeten leven: ‘Want wat Zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor God. Zo moet het ook voor u vaststaan, dat u wel dood bent voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus’ (Rom. 6:10-11).

Onze heiliging als kinderen van God

Eigenlijk vinden wij in dit gedeelte in Johannes 17 twee middelen – beter gezegd: twee Personen – voor onze heiliging. Allereerst is daar de Heilige Vader Zelf, die ons heiligt door de waarheid. Hoe doet Hij dat? Het wordt duidelijk genoeg gezegd: het gebeurt door Zijn Woord! ‘Uw Woord is de waarheid’ (vs. 17). Dat Woord

is een lamp voor onze voet en een licht op ons pad in een donkere wereld, die niet op God is gericht.

In de tweede plaats zet Christus *Zichzelf* voor ons in, terwijl Hij daarboven verkeert in de volmaakte heiligheid en heerlijkheid van de hemel. Hij leeft daar altijd om voor ons te pleiten (Rom. 8:34; Hebr. 7:25). Hij is onze Advocaat, onze Voorspraak, onze Zaakwaarnemer. Hij heeft maar één doel: de heilige gemeenschap tussen de hemelse Vader en Zijn kinderen op aarde in stand te houden en te bewaren. Hij heiligt ons door Zijn voorbeeld en voorbede (Joh. 17:17,19).

De Heilige Vader heeft een plan met Zijn kinderen op aarde. Wij zijn gezanten van Hem in een wereld die zich van Hem heeft afgekeerd en die Zijn Zoon heeft verworpen. Zijn naam moet door ons worden geheiligd, geëerd, hooggehouden. En wijzelf moeten worden geheiligd in en door de geopenbaarde waarheid, d.i. de heilige Schrift. Principieel gezien zijn alle gelovigen 'geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen' (1 Kor. 1:2). Dat is onze positie in Christus, maar die moet in de praktijk worden waargemaakt door de heiligende en vernieuwende kracht van Woord en Geest.

6. De rechtvaardige Vader

‘Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar Ik ken U, en dezen weten dat U Mij gezonden hebt; en Ik heb hun Uw naam bekend gemaakt en Ik zal hem bekend maken, opdat de liefde waarmee U Mij liefgehad hebt, in hen zij en Ik in hen’.

Johannes 17:25-26

De Vader is rechtvaardig

Aan het slot van Zijn gebed tot de Vader spreekt de Heer Jezus Hem aan als de *rechtvaardige* Vader. Hij doet een beroep op Gods gerechtigheid met het oog op Zijn volgelingen en zegt als het ware: ‘Vader, U weet dat alles wat Ik heb gevraagd voor Mijn discipelen en ook voor hen die door hun woord in Mij zullen geloven, volkomen juist is. Het beantwoordt aan Uw wil en gedachten. Wilt U Mij verhoren? Het is rechtvaardig als U dat doet en daardoor duidelijk onderscheid maakt tussen hen en de wereld die U niet kent en die Mij heeft verworpen’ (zie vs. 25).

God is *genadig*, maar Hij is ook *rechtvaardig*. Beide wezenstrekken zijn bij Hem in evenwicht en in volkomen harmonie. Als Hij

genade bewijst, is dat niet in strijd met Zijn gerechtigheid. En als Hij rechtvaardig oordeelt, is dat niet in strijd met Zijn liefde. Wij kunnen dat soms moeilijk begrijpen. Maar wel kunnen wij Hem altijd prijzen (zelfs in de gebrokenheid van ons bestaan), zowel om Zijn goedheid als om Zijn gerechtigheid. Zoals de psalmdichter zegt: ‘Zij zullen de roem Uwer grote *goedheid* verkondigen, en jubelen over Uw *gerechtigheid*’ (Ps. 145:7). Gods gerechtigheid is niet in tegenspraak met Zijn liefde en goedheid. Zijn rechtvaardig handelen is juist de basis voor het betonen van Zijn liefde. Wij zien in dit gedeelte dat het een rechtvaardige zaak is dat de Vader in liefde aan Zijn kinderen denkt.

Laten wij daarom een voorbeeld nemen aan Abraham, de vader van de gelovigen. Hij twijfelde niet aan Gods gerechtigheid, maar deed juist gelovig een beroep daarop met de woorden: ‘Zou de Rechter van de hele aarde geen recht doen?’ (Gen. 18:25). Paulus was evenzeer overtuigd van Gods rechtvaardig handelen. Is God soms onrechtvaardig, zo vroeg de apostel de bevoorrechte Joden, als Hij Zijn toorn doet voelen? Het antwoord was: ‘Volstrekt niet! Hoe zal God anders de wereld oordelen?’ (Rom. 3:5-6). Dezelfde God die Sodom moest oordelen, zal straks de wereld richten in *gerechtigheid*. Daarom zei Paulus tegen de godsdienstige Atheners dat God het aardrijk in *gerechtigheid* zou oordelen (Hand. 17:31).

Hij spreekt ons vrij van het oordeel

Gerechtigheid is bij mensen niet te vinden. De hele wereld staat strafschuldig voor God, en uit werken van de wet zal geen vlees voor Hem gerechtvaardigd worden. Maar gelukkig hebben wij te maken met een God, die de goddeloze rechtvaardigt door geloof. Dat betekent dat er de mogelijkheid is vrijuit te gaan en goddelijke

vrijspraak te verkrijgen van het oordeel dat wij rechtvaardig verdiend hebben.

Dat kan alleen door ons vertrouwen te stellen op de Heer Jezus Christus en Zijn volbrachte werk op het kruis van Golgota. Hij heeft het oordeel ondergaan dat ons had moeten treffen. Het loon van de zonde is de dood, maar Christus is in onze plaats gaan staan. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden (Jes. 53:5). Gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben wij nu vrede met God door onze Heer Jezus Christus.

Bovendien is de liefde van God in onze harten uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is. Wij mogen God onze Vader noemen en niets kan ons scheiden van Zijn liefde. De rechtvaardige Rechter veroordeelt ons niet langer en Hij noemt ons Zijn kinderen. Dat is het Goede Nieuws, zoals wij het vinden in de brief aan de Romeinen (zie met name hoofdstuk 3 tot 5).

Het thema van de goddelijke gerechtigheid wordt nader uitgewerkt in deze brief. Eerst vinden wij de goddelijke vrijspraak, de rechtvaardiging van de goddeloze op grond van geloof (Rom. 1-8), vervolgens Gods rechtvaardig handelen ten aanzien van Israël en de volken (Rom. 9-11), en ten slotte onze rechtvaardige wandel als gelovigen voor Gods aangezicht (Rom. 12-16).

De rechtvaardige Vader is een liefdevolle Vader

De rechtvaardige *God* is nu onze rechtvaardige *Vader* geworden. Zijn goddelijke gerechtigheid is niet in tegenspraak met Zijn Vaderlijke liefde. Daarvoor staat de Heer Jezus garant. Dat kunnen wij ook lezen in Zijn gebed tot de Vader. De rechtvaardige Vader

is een liefdevolle Vader. Christus had de Vadernaam al op aarde bekend gemaakt en Hij wilde die ook verder bekendmaken (nu als de opgestane en verheerlijkte Mens in de hemel), 'opdat de liefde waarmee U Mij hebt liefgehad, in hen is en Ik in hen' (Joh. 17:26). De Heer Jezus doet dit door Zijn Geest (die hier op aarde is uitgestort op de Pinksterdag), en dit heeft volgens de woorden van de Heer *twee* gevolgen.

Het *eerste* resultaat van de kennis van de Vadernaam is dat wij de liefde van de Vader voor de Zoon zouden kennen en genieten. Dit is in feite de hemel op aarde. Het introduceert ons in de sfeer van eeuwige, goddelijke liefde: de liefde van de eeuwige Vader voor de eeuwige Zoon. Het *tweede* resultaat is dat de Zoon Zelf in ons woont en werkt door Zijn Geest ('en Ik in hen'). De Mens in de hemel maakt zodoende woning in Zijn discipelen op aarde. Zo wordt Christus ook op aarde verheerlijkt in de Zijnen. En Hij heeft daar recht op: Hij vraagt het aan de rechtvaardige Vader. En wij mogen er zeker van zijn dat de Vader het gebed van Zijn Zoon ook in dit opzicht verhoort.

*Ja, wij kennen nu Uw liefde,
Abba, Vader, door genâ,
want zij is in Uw Geliefde
ons betoond op Golgota.*

7. Mijn Vader en uw Vader

‘Jezus zei tot haar: Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God’.

Johannes 20:17

Vrienden en broeders van de Zoon

In Johannes 20 verschijnt de opgestane Heer als de Overwinnaar over dood en graf aan de Zijnen. Wij zien Hem hier als *de Eerstgeborene* onder vele broeders (vgl. Rom. 8:29). Hij verkondigt hun de blijde boodschap, die gegrond is op Zijn volbrachte werk, en roept hun toe: ‘Vrede zij u!’

Hij had de discipelen reeds Zijn ‘vrienden’ genoemd (Joh. 15:15), maar hier noemt Hij hen Zijn ‘broeders’. Die benaming tekent de nauwe onderlinge band tussen de Meester en Zijn volgelingen, Zijn leerlingen. Daarom zou de aanspreekvorm ‘broeder’, ‘zuster’, eigenlijk een eretitel voor ons moeten zijn. Die nauwe band met Hem en met elkaar komt in de eerste plaats tot stand door te

luisteren naar Gods Woord en te gehoorzamen aan Gods wil: 'Mijn broeders zijn dezen die het woord van God horen en doen' (Luc. 8:21).

Maar de discipelen leerden hun bevoorrechte positie pas werkelijk kennen en genieten nà Christus' opstanding uit de doden en de uitstorting van de Heilige Geest. Zonder deze grote heilsfeiten kon de nieuwe familie van de kinderen van God, Gods 'huisgezin' in deze tijd, d.i. de Gemeente van de levende God, niet worden gevormd. Pas na de opstanding van Christus kon er sprake zijn van een nieuwe familie van verlost, van kinderen Gods.

De discipelen vormden voor die tijd natuurlijk ook al een bepaalde éénheid, een gezelschap van mensen die dezelfde Heer dienden en die Hem ook volgden. Na Zijn opstanding heeft Christus echter als 'een levendmakende geest' het nieuwe leven in de Zijnen geblazen (Joh. 20:22; 1 Kor. 15:45). Zo zijn wij nu in Hem een nieuwe schepping, een nieuwe familie van broeders en zusters, kinderen van de Vader en huisgenoten van God.

Een hemelse familie

Maria Magdalena, aan wie de eerste verschijning van de opgestane Heer te beurt viel, mocht de blijde boodschap overbrengen: 'Ga heen naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' (Joh. 20:17). De *Vadernaam* staat hier voorop. De Opgestane verbindt Zichzelf openlijk met de Zijnen, en erkent hen als kinderen van de Vader en huisgenoten van God (vgl. Ef. 2:13vv.). Maar het is een hémelse familie, waarvan Hij het verheerlijkte Hoofd is. Bij een hemelse Christus hoort een hemelse Gemeente. Onze toekomst is dan ook het Vaderhuis met de vele woningen. Daarom kon de

Heer niet hier op aarde blijven en moest Hij opvaren naar Zijn Vader en onze Vader.

De Heer Jezus spreekt hier over 'Mijn Vader' èn 'uw Vader'. *Enerzijds* doet Hij ons delen in de voorrechten van het zoonschap, en zo zijn wij in tal van opzichten Zijn 'deelgenoten' (vgl. Hebr. 1:9; 2:10-12; 3:1). Dat is het beginsel van associatie, van vereniging met Christus. *Anderzijds* blijft er echter een principiële onderscheid tussen de Zoon Zelf, en allen die door Hem en Zijn volbrachte werk de Vader hebben leren kennen. Hij blinkt uit boven tienduizend.

De Zoon is de Eerste onder vele broeders. Hij noemt ons inderdaad Zijn broeders, maar omgekeerd hebben wij niet het recht Hem ónze Broeder te noemen (zoals soms wel gebeurt). Maria noemde Hem 'Rabboeni' (lett. 'mijn Meester'). Tomas zei tot Hem: 'Mijn Heer en mijn God!' (Joh. 20:16,28). Zij spraken Hem aan met groot respect. Wij moeten de Zoon eren zoals wij de Vader eren.

De openbaring van de Vadernaam was niet vreemd voor de discipelen. Christus had reeds tijdens Zijn leven op aarde de Vader verklaard door Zijn woorden en werken, Zijn hele handel en wandel (Joh. 1:18). Hij had de naam van de Vader bekend gemaakt aan de mensen die de Vader Hem uit de wereld had gegeven (Joh. 17:6,26). Hij deed dit als de unieke Zoon van de Vader, die hier op aarde met gezag kon spreken over de dingen van de hemel.

Wij hebben nu op grond van Zijn volbrachte werk ook echt de positie van zonen ontvangen. Door de zalving van Gods Geest hebben wij bovendien geestelijk inzicht ontvangen om onze hoge positie te kennen en te genieten. Zo kunnen wij vol vertrouwen

tot de Vader naderen. Het zoonschap is Gods gáve aan ons. Het is Gods eigen plan, Zijn eeuwige voorbestemming. Hij heeft ons in en door Christus gesteld in deze nieuwe positie van zonen vóór Hemzelf (Ef. 1:3vv.). Zo kunnen wij de Vader van onze Heer Jezus Christus nu ook ónze Vader noemen. Wij hebben de Geest van het zoonschap ontvangen, waardoor wij roepen: 'Abba, Vader!' (Rom. 8:15). De Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Even verder in Johannes 20 zien wij dan ook dat Christus als de Opgestane het nieuwe leven, de geest van het zoonschap, in Zijn discipelen blaast – als een voorsmaak van Pinksteren (vs. 19vv.). Christus neemt in de kring van de familie van Gods kinderen terecht de eerste plaats in. Hij is de Eérste onder vele broeders. Hij verkondigt de Vadernaam aan Zijn broeders, na Zijn verlossing uit de muil van de leeuw (d.i. de satan) en uit de macht van de dood (Ps. 22:22-23; Hebr. 2:12). Hij heft de lofzang aan te midden van de verlostten. Stemmen wij in met het lied van lof en dank? Danken wij met blijdschap de Vader: de Vader van onze Heer Jezus Christus, maar door genade nu ook ónze Vader?

Deel 2 - De rijkdom van de Vadernaam in de brieven van het Nieuwe Testament

1. De Vader uit Wie alle dingen zijn, en wij voor Hem

‘Wij weten dat een afgod niets is in de wereld, en dat er geen God is dan Eén. Want al zijn er ook die goden genoemd worden, hetzij in [de] hemel, hetzij op aarde (zoals er vele goden en vele heren zijn), dan is er toch voor ons maar één God, de Vader, uit Wie alle dingen zijn, en wij voor Hem; en één Heer, Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem’.

1 Korintiërs 8:4-6

Eén God en Vader

Als wij nu de brieven van de apostelen opslaan, dan zien wij onszelf geplaatst in het volle licht van de nieuwtestamentische openbaring. Tegenover de duisternis van het heidendom met zijn vele goden en heren (denk o.a. aan de vele Baäls), straalt hier de lichtglans van de kennis van God, de Vader, en van de Heer Jezus

Christus. Deze opmerkelijke passage in 1 Korintiërs sluit enerzijds aan bij de belijdenis van het Jodendom: 'de HERE is één' (Deut. 6:4). Paulus handhaaft de oudtestamentische leer van de éne ware God. Hij verklaart in vers 4 onomwonden dat er geen God is dan Eén (zie ook Rom. 3:30; Gal. 3:20; 1 Tim. 2:5). Hij geeft echter een nieuwe invulling aan de waarheid dat er slechts één God is, de God der goden, en één Heer, de Heer der heren (Ps. 136:2-3).

Wie is de éne Opperheer, die boven alle machten verheven is? Het is de Vader, uit Wie alle dingen zijn. De almachtige Vader is de Schepper, de Oorsprong, en ook de Drager en Onderhouder van alle dingen. De materie heeft haar bestaan niet aan zichzelf te danken: zij is niet eeuwigdurend; en evenmin is zij het product van lagere godheden. De schepping vindt haar oorsprong in God de Vader, uit Wie alle dingen zijn. Het is natuurlijk niet toevallig dat Paulus hier de Vadernaam gebruikt. Dit is in overeenstemming met het karakter van de nieuwtestamentische openbaring. De Schepper-God, de Onderhouder van alle dingen heeft Zichzelf nu als de Vader geopenbaard in en door Zijn Zoon, onze Heer Jezus Christus.

En één Heer, Jezus Christus

En Wie is Jezus en wat is Zijn relatie tot de Vader? De apostel zegt van Hem dat Hij de éne Heer is, de Kurios – een titel die in de Griekse vertaling van het Oude Testament voor God Zelf wordt gebruikt (maar die de Romeinse keizers geheel ten onrechte voor zichzelf opeisten).

Wij stuiten hier op het geheim van de goddelijke Drie-eenheid. De Zoon is één met de Vader: één met Hem in wezen, in macht en majesteit, maar ook één met Hem in liefde. Dezelfde eer die

de Vader wordt toegebracht, komt ook toe aan de Zoon. Als van de Vader geldt dat *uit* Hem alle dingen zijn, dan geldt van de Zoon dat *door* Hem alle dingen zijn (vs. 6; vgl. Joh. 1:3; Kol. 1:16-17; Hebr. 1:2-3). De Zoon draagt ook alle dingen door het woord van Zijn kracht. Hij is dus evenzeer Schepper, Heer en Meester, als de Vader het is.

Gods openbaring in de Zoon

In dit verband wil ik erop wijzen dat het van groot belang is te onderscheiden in welk tijdperk van de heilsgeschiedenis men leeft. Als christenen roepen wij God niet aan zoals de Israëlieten dat deden, namelijk als Jahweh, de Eeuwige, de IK BEN, de God van Abraham, Isaak en Jakob. Wij roepen Hem ook niet aan als de Almachtige of de Allerhoogste. Natuurlijk twijfelen wij er geen moment aan dat Hij al deze wezenstrekken bezit. Maar wij roepen deze éne, ware God aan als de Vader, want zó heeft Hij Zichzelf nu geopenbaard in de Zoon.

Het gaat hier om een unieke openbaring van de Vadernaam, zoals die ten tijde van het Oude Testament eenvoudig niet kon plaatshebben. Want de Zoon is persóónlijk op aarde gekomen en heeft vlees en bloed aangenomen om ons deze dingen te verklaren (Joh. 1:14-18; 3:11-13, 31vv.). Hij heeft getuigd van verborgen, hemelse zaken, die verband houden met de relaties binnen de Godheid. De eeuwige Zoon heeft gesproken over Zijn relatie met de eeuwige Vader, over de geheimen van het Vaderhuis en het Vaderhart. Dat zijn dingen die – evenals de raadsbesluiten ten aanzien van de Gemeente – dateren van vóór de grondlegging van de wereld. Ze houden niet rechtstreeks verband houden met Gods openbaring aan Israël (vgl. Joh. 17:5, 24). In de brieven is dit

allemaal verder geopenbaard onder de inspiratie van de Heilige Geest, die de apostelen heeft geleid in de volle waarheid (Joh. 16:13).

Met name de apostel Paulus is de rentmeester van de nieuwe heilseconomie. Hij deelt aan Gods kinderen de rijkdommen uit van de verborgen wijsheid van God (1 Kor. 2:6vv.). Zo leren wij onze christelijke positie verstaan en gaan wij begrijpen wat ons door God in genade geschonken is. De Vader noemt ons Zijn kinderen, en wij roepen Hem aan met de woorden: 'Abba, Vader'. En de Zoon is de Eerstgeborene onder vele broeders, en wij eren Hem als onze Heer. Het christendom kent dus één God, de Vader, en één Heer, Jezus Christus. De Vader wordt nu gekend in en door de Zoon, de nederige Mens Jezus, die Gods Gezalfde is: de Christus, de Man van Gods welbehagen.

Jezus is Heer

Het Heer-zijn van Christus heeft verder ook te maken met Zijn opstanding uit de doden en Zijn verheerlijking in de hemel. De apostelen hebben daarvan getuigd op de Pinksterdag: 'God heeft Hem èn tot Heer èn tot Christus gemaakt' (Hand. 2:33-36). Christus heeft een ereplaats ontvangen aan Gods rechterhand in de hemel. Overigens wordt de naam *Heer* ook toegekend aan de Heilige Geest, die één is met de Vader en de Zoon (2 Kor. 3:17-18). Maar de Geest wordt zelden apart genoemd, omdat Hij niet de aandacht op Zichzelf wil richten, maar juist op de verhoogde Christus. 'Jezus is Heer', dat is het getuigenis van de Heilige Geest, en door de Heilige Geest stemmen wij daarmee in (1 Kor. 12:3b).

Wat dit betreft sluit deze passage in 1 Korintiërs 8 mooi aan bij de aanhef van de brief, en trouwens bij die van de meeste

brieven ('genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heer Jezus Christus'). De belijdenis die de apostel hier aflegt, vraagt wel om een reactie, een gelovig antwoord van onze kant. Het is geen vrijblijvende zaak God als onze Vader te kennen, en Jezus als Heer. Wij hebben te maken met goddelijke Personen, die goddelijke rechten kunnen laten gelden. 'U hebt een recht op mij verworven, naar ziel en lichaam, door uw bloed', zegt een lied. En dat is volkomen juist. De kennis die wij hebben (vgl. het 'wij weten' van vs. 4), is gegrond op een bewuste relatie met de Vader en de Zoon. Dat moet dan wel leiden tot grotere toewijding van onze kant. De Vader, uit Wie alle dingen zijn, is het grote doel van ons leven en van ons bestaan. Wij leven voor Hem, wij dienen Hem, en straks zullen wij ook voor eeuwig bij Hem zijn. Dat is de betekenis van de woorden: 'tot Wie wij zijn'.

En er is nog iets: Wat wij zijn, dat zijn wij door genade, door het volbrachte werk van Christus, en door de waardigheid waarmee Hij nu bekleed is. Dat is de strekking van het zinnetje: 'en wij (zijn) door Hem'. Wij hebben alles te danken aan onze Heer, door Wie wij zijn. Dit kan niet zonder gevolgen blijven in de praktijk van ons leven. Christus voert heerschappij over doden en over levenden. 'Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn van de Heer' (Rom. 14:7-9).

2. De God en Vader van onze Heer Jezus Christus

‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader der ontfermingen en de God van alle vertroosting’.

2 Korintiërs 1:3

Christus is God en Mens in één Persoon

Deze bijzondere uitdrukking, ‘de God en Vader van onze Heer Jezus Christus’, zinspeelt op de godheid maar ook op de mensheid van Christus. Het is een term die niet vaak voorkomt in het Nieuwe Testament (vgl. 2 Kor. 11:31; Ef. 1:3; Kol. 1:3; 1 Petr. 1:3). In Kolossenzen 1:3 heeft de NBG-vertaling een iets andere lezing dan de Statenvertaling en de herziene Voorhoevevertaling (‘God, de Vader van onze Heer Jezus’). In totaal komt de uitdrukking maar vier of vijf keer voor.

Als christenen roepen wij God niet aan als de God van Abraham, Isaak en Jakob (hoewel Hij dat ongetwijfeld ook is), maar als de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Zó heeft

Christus, de Zoon van de Vader (2 Joh.: 3), Hem immers aan ons bekendgemaakt. De eeuwige Zoon, die altijd in de schoot van de Vader was en is, heeft Hem hier op aarde verklaard (Matt. 11:27; Joh. 1:18). Hoe heeft Christus dat gedaan? Hij heeft dat gedaan langs de weg van de vernedering: door Mens te worden, door Zichzelf te ontledigen en de gestalte van een Dienstknecht aan te nemen (Fil. 2:5vv.). Dat is de kern van het evangelie. Hij heeft deelgenomen aan bloed en vlees, om mensenkinderen te hulp te komen en hen te kunnen verlossen (Hebr. 2:14vv.).

De Mens Jezus Christus was tevens de Zoon van de Vader, Degene die van eeuwigheid het Voorwerp was van de liefde van de Vader, Zijn Troetelkind (Spr. 8:30). Hij kwam van *boven* en heeft ons de dingen van de hemel, de dingen van de Vader, verkondigd (Joh. 3:11vv.). Hij sprak en Hij getuigde van de Vader – in Zijn woorden en werken, in Zijn hele levenswandel. Wie Hem had gezien, had de Vader gezien (Joh. 14:6vv.). De evangelist Johannes spreekt telkens over de wonderbare eenheid van de Vader en de Zoon. De Vader is in de Zoon, en de Zoon is in de Vader. Vader en Zoon zijn één (Joh. 10:30; 17:21-22).

Het blijft een mysterie voor ons hoe de godheid en de mensheid van Christus met elkaar zijn verenigd. Hij is God en Mens in één Persoon. De nederige Mens Jezus die op Zijn God vertrouwde en die bij Hem schuilde (Ps. 16:1; 22:11), was tegelijkertijd de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader. Degene die geen goed buiten God had, die Hem alleen als Zijn erfdeel en Zijn beker beschouwde (Ps. 16:2,5), was Zélf God de Zoon, te prijzen tot in eeuwigheid! Dat is een onbegrijpelijk wonder dat niet te doorgronden is, maar dat ons wel tot aanbidding moet brengen. Wij mogen de Zoon eren zoals wij de Vader eren (vgl. Joh. 5:23). Daarom roepen wij Hem ook aan als onze Heer Jezus Christus, zoals Hij in de brieven

telkens wordt genoemd. Hij is nu immers als Mens verhoogd aan Gods rechterhand en met eer en heerlijkheid gekroond. 'God heeft Hem èn tot Heer èn tot Christus gemaakt, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt' (Hand. 2:36).

Gezegend zij de God en Vader

Na de aanhef begint de apostel zijn brieven meestal met een dankzegging. Dat is ook hier het geval: 'Geloofd zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus' (2 Kor. 1:3a NBG-vert.). Maar dit is toch wel een heel bijzonder dankgebed, dat in deze bewoordingen op slechts twee andere plaatsen voorkomt (Ef. 1:3; 1 Petr. 1:3). Letterlijk staat er: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus'. Het woord 'zegenen' betekent dat wij 'goede dingen zeggen' van onze God en Vader.

Wij hebben veel redenen om God te 'zegenen'. Hij heeft immers alles voor ons gedaan. Hij gaf Zijn eniggeboren Zoon om ons te redden. Hij heeft ons begenadigd in de Geliefde, wij zijn *aangenaam* gemaakt in Hem. In Christus heeft Hij ons zelfs gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten. Hemelse, eeuwige, geestelijke bezittingen zijn ons deel. Dit leidt tot het wederkerige 'zegenen' in de passage in Efeziërs 1: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die òns (...) gezegend heeft in Christus' (Ef. 1:3). Wij loven en prijzen de Vader voor al Zijn zegeningen, voor alles wat Hij ons geschonken heeft in de Zoon. Hij heeft ons onuitsprekelijk rijk gemaakt in Hem. Zouden wij Hem dan niet danken en prijzen?

Bent u ook dankbaar hiervoor? Kunt u instemmen met de lofzang die in de Gemeente opstijgt tot eer van God de Vader? In 2 Korintiërs zien wij dat dit ook mogelijk is in moeilijke omstandigheden, in

lijden en verdrukking, zelfs in doodsgevaren. Steeds mogen wij de Vader prijzen, die ons Zijn troost niet zal onthouden. Wij zijn *zingende* pelgrims, zoals Petrus ons laat zien in zijn dankgebed (vgl. 1 Petr. 1:8). Wij zijn op weg naar een heerlijk einddoel: het hemelse Vaderland. Daar zullen wij de Vader in volmaaktheid prijzen.

*Lof, prijs, aanbidding zij alom
U toegebracht in 't heiligdom,
gezegend God en Vader.*

3. De Vader der ontfermingen

‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader der ontfermingen en de God van alle vertroosting, die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij hen kunnen vertroosten die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting waarmee wijzelf door God vertroost worden’.

2 Korintiërs 1:3-4

De Vader van de ontferming en de barmhartigheid

De God en Vader van onze Heer Jezus Christus is tevens ‘de Vader der ontfermingen’. Hij heeft een hart voor armen, behoeftigen, ellendigen (vgl. het Latijnse woord *misericordia*). Hij is vervuld met mededogen, met medelijden ten opzichte van ons. Hij ontfermt Zich over ons en redt ons uit alle nood en dood. Andere vertalingen gebruikt hier de uitdrukking ‘de Vader der barmhartigheden’.

Als hier sprake is van de Vader van de barmhartigheid en ontferming, dan worden wij erbij bepaald dat Hij de Oorsprong, de Bron ervan is. Hij is immers ‘de Vader uit wie alle dingen zijn’ (1 Kor. 8:6). Paulus voegt er aan toe dat Hij ook de ‘God van alle vertroosting’ is (2 Kor. 1:3). Hij voorziet daadwerkelijk in onze nood, doordat Hij de macht heeft om te doen boven alles wat wij bidden of denken. De apostel had deze machtige God praktisch

leren kennen in alle beproevingen en verdrukkingen die hem bij zijn dienstwerk overkwamen. Zo leerde hij te vertrouwen op Hem als de 'God die de doden opwekt' (vs. 9).

De barmhartigheid en ontferming die ons ten deel valt, komt van bóven, van de Vader der barmhartigheden. Maar de zegen stroomt verder. Wij zijn op onze beurt ook kanalen van zegen voor anderen, zoals dit hoofdstuk laat zien. 'Worden wij verdrukt, het is u tot troost en heil'. De troost die wijzelf van Godswege ontvangen in al onze druk, mogen wij doorgeven aan lijdenden en verdrukten. Uiteindelijk strekt alles tot eer van God, doordat velen Hem dank brengen voor de uitkomst die Hij geeft.

Naast deze praktische barmhartigheid en ontferming die de Vader ons telkens bewijst, is er ook een principiële aspect. Het feit dát wij kinderen van God zijn, is immers alleen te danken aan diezelfde 'ontfermingen van God' (Rom. 12:1). Het was Zijn heilsplan, het wonder van Zijn zondaarsliefde en ontferming om de goddeloze te rechtvaardigen en aan Zijn hart te brengen. Dit plan van God wordt uitvoerig beschreven in het leerstellige deel van de Romeinenbrief (Rom. 1-8), en het wordt treffend geïllustreerd door Gods goedheid jegens Joden en heidenen (Rom. 9-11).

Ons antwoord op Gods ontferming

Welnu, zegt Paulus dan, en daarmee begint tegelijk het praktische deel van de Romeinenbrief: Ik doe een beroep op deze ontfermingen van God, die ik hiervoor uitvoerig heb geschilderd, om u te vermanen dat u 'uw lichamen stelt tot een levend, heilig en God welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst' (Rom. 12:1). Dat is het dankbare antwoord dat wij als verlostten mogen geven op grond van Gods goedheid. Dat is onze reactie op Zijn

onverdiende gunst, die ons als zondaars zowel uit de Joden als uit de heidenen is bewezen. Ons lichaam, ons leven, heel ons bestaan in het vlees wijden wij toe aan de God die Zich over ons heeft ontfermd en die de weg van de verlossing voor ons heeft geopend door Christus' dood en opstanding.

Wij zien hier ook de tegenstelling met de bedeling van de wet, die géén ontferming en mededogen kende ten aanzien van de zondaar: 'Indien iemand de wet van Mozes terzijde heeft gesteld, wordt hij zonder mededogen gedood op het getuigenis van twee of drie personen' (Hebr. 10:28). Er was alleen vergeving voor ónbewuste zonden, niet voor alle zonden die de Israëliet bedreef. En de vergeving was nooit compleet; telkens opnieuw moest er verzoening tot stand worden gebracht.

Wij leven nu in de genadetijd. Het verzoeningswerk voor onze zonden is eens voor altijd volbracht. Van ons als christenen wordt nu verwacht dat wij Gods ontferming tentoonspreiden tegenover anderen. Zo veronderstelt de apostel dat er bij de Filippenzen 'ontferming en barmhartigheid' te vinden zal zijn (Fil. 2:1). En de Kolossenzen roept hij ertoe op zich te bekleden, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, met 'innerlijke ontferming' (Kol. 3:12). Is deze evangelische barmhartigheid, die haar oorsprong vindt in de Vader der ontfermingen, bij ons aanwezig?

4. De Vader der heerlijkheid

‘Daarom ook, daar ik gehoord heb van het geloof in de Heer Jezus dat onder u is, en van de liefde die u hebt tot alle heiligen, houd ik niet op voor u te danken, terwijl ik u gedenk in mijn gebeden, opdat de God van onze Heer Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u de geest van wijsheid en openbaring geeft in de kennis van Hem’.

Efeziërs 1:15-17

Het eerste gebed van de apostel

Wanneer wij aan God als de *Vader der heerlijkheid* denken, dan worden wij erbij bepaald dat Hij de Bron is van alle goddelijke heerlijkheid en pracht, schoonheid en voortreffelijkheid. Wij zien Gods heerlijkheid op verschillende manieren:

- a. in Zijn scheppingswerken,
- b. in de zending van Zijn Zoon, en
- c. in de resultaten van het verlossingswerk.

‘De God der heerlijkheid doet de donder weerklinken’, zo lezen we in Psalm 29:3. Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid kunnen sinds de schepping van de wereld uit Zijn werken met het verstand worden doorzien. Maar helaas hebben de mensen de heerlijkheid, de majesteit van de onvergankelijke God vervangen door afgoden (Rom. 1:20-23). De Schepper-God, de God der heerlijkheid, verscheen echter aan Abram om hem te roepen uit het afgodische Ur der Chaldeeën (Hand. 7:2). Zo werd hij de stamvader van het volk dat de éne, ware God zou dienen.

Bij de komst van Christus zien wij echter de persónlijke uitstraling van Gods heerlijkheid in Zijn eigen Zoon (Hebr. 1:3). De heerlijkheid die Christus op aarde openbaarde ten aanschouwen van Zijn discipelen, was die van de Eniggeborene van de Vader (Joh. 1:14). De Zoon kwam op aarde met het doel de Vader te verklaren en Hem te verheerlijken (Joh. 17:4). Al Zijn woorden en werken getuigen daarvan, alle wonderen inclusief de opstanding van Lazarus (Joh. 11:4, 40). De openbaring van Gods heerlijkheid in Christus was uiteraard veel *intiemer* en *persoonlijker* van aard dan de manifestatie van Zijn heerlijkheid in de schepping.

Het gebed van de apostel Paulus in Efeziërs 1 bepaalt ons bij de vólgende fase van de openbaring van Gods heerlijkheid: Zijn heerlijkheid zoals die wordt gezien in de resultaten van het verlossingswerk. De Vader der heerlijkheid is namelijk de God van de opstanding en de herschepping. Christus is gestorven voor onze zonden, maar de dood kon Hem niet vasthouden. God heeft Hem opgewekt, want Hij verbrak de weeën van de dood (Hand. 2:24).

De heerlijkheid van de Vader en de Zoon

Christus is uit de doden opgewekt, zo zegt Paulus heel treffend, door de majesteit, door de heerlijkheid van de Vader (Rom. 6:4). Gods glorie, de voortreffelijkheid van Zijn wezen, kwam eraan te pas om Christus op te wekken uit de doden. De heerlijkheid van de Vader, de geweldige macht van de levende God, trad aan het licht bij Christus' opwekking uit de doden.

Dat is het begin van een nieuw bestel, een nieuwe stand van zaken waarin de verheerlijkte Christus aan Gods rechterhand een centrale rol speelt. God heeft Hem opgewekt uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven (1 Petr. 1:21). Daarover lezen wij ook in Efeziërs 1. Christus' *mensheid* wordt hier beklemtoond. Hij is als Mens gestorven en in de dood gegaan, maar Zijn God ('de God van onze Heer Jezus Christus') heeft een machtig werk aan Hem verricht door Hem uit de doden op te wekken en Hem te plaatsen aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam die genoemd wordt. Deze God is de Vader der heerlijkheid.

De Vader der heerlijkheid heeft Zijn Zoon gekroond met heerlijkheid en eer; en alle dingen heeft Hij onder Zijn voeten onderworpen (Ef. 1:22; Hebr. 2:7-8). Als Gemeente zijn wij nu met deze verheerlijkte Mens in de hemel verbonden. Hij is het Hoofd dat boven is, wij zijn leden van Zijn lichaam hier op aarde. En dezelfde opstandingskracht die werd tentoongespreid in de opstanding van Christus, is ook werkzaam ten opzichte van degenen die geloven. Want wij zijn met Hem één gemaakt in Zijn dood, maar ook in Zijn opstanding. Wij zijn vast met Christus verbonden door de Heilige Geest, waarmee wij zijn verzegeld en die het onderpand is van onze erfenis (Ef. 1:13-14).

Welnu, de Heilige Geest geeft ons inzicht in onze positie in Christus en in onze rijke erfenis. Het is niet zo dat wij als gelovigen telkens opnieuw de Heilige Geest als Gods gave ontvangen (wij zijn immers reeds met de Geest verzégeld). Maar wij hebben wel telkens opnieuw de krachtige werking van de Geest nodig, opdat wij vervuld worden met 'de Geest (of: geest) van wijsheid en van openbaring' (Ef. 1:17). Zo leren wij onze God en Vader ten volle kennen en krijgen wij inzicht in Zijn heerlijke plannen en gedachten, Zijn eeuwige raadsbesluiten ten aanzien van Zijn kinderen en zonen.

In dit verband neemt de apostel opnieuw het woord 'heerlijkheid' in de mond: '(...) opdat u weet wat de hoop van Zijn roeping is, wat de rijkdom is van de heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen' (Ef. 1:18). Ja, een heerlijke erfenis staat ons te wachten, een erfenis van de Vader der heerlijkheid, een erfdeel dat ons verworven is door de Heer der heerlijkheid, en waarvan de Geest der heerlijkheid het onderpand is. Deze onverdiende zegen strekt tot lof van Gods heerlijkheid, en van de heerlijkheid van Zijn genade (Ef. 1:6, 12, 14).

5. De Vader naar Wie elke familie in hemelen en op aarde wordt genoemd

‘Om deze oorzaak buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heer Jezus Christus, naar Wie elke familie in hemelen en op aarde wordt genoemd, opdat Hij naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid u geeft door Zijn Geest met kracht gesterkt te worden naar de innerlijke mens, zodat Christus door het geloof in uw harten woont, terwijl u in de liefde geworteld en gegrond bent’.

Efeziërs 3:14-17

Het tweede gebed van de apostel

Hier vinden wij opnieuw een gebed van de apostel Paulus in deze brief. In het gebed van hoofdstuk 1 bidt hij vooral om geestelijk *inzicht* voor de gelovigen (Ef. 1:15-23), maar in hoofdstuk 3 vraagt hij om geestelijke *kracht*. Dit gebed bestaat uit één lange zin en het

eindigt met een lofprijzing (Ef. 3:14-21). Wij hebben in de eerste plaats geestelijke verlichting nodig om onze positie als zonen en erfgenamen van God te leren begrijpen (Ef. 1), maar vervolgens ook geestelijke kracht om de rijke inhoud van Gods geheimenis echt te kunnen begrijpen en te kunnen genieten (Ef. 3).

In zijn eerste gebed richtte de apostel zich tot de God van onze Heer Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid (Ef. 1:17). Hier buigt hij zijn knieën voor de Vader, die in de eerste plaats de Vader van onze Heer Jezus Christus is (Ef. 3:14 SV). In en door Christus is Hij echter ook ónze Vader geworden, de Vader van allen die de naam van kinderen dragen (vgl. de Luthervert.). Als kinderen en zonen staan wij in een bijzondere relatie tot de Vader, die in ons werkt met kracht 'naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid' (Ef. 3:16). Het doel hiervan is uiteindelijk dat Hem de heerlijkheid wordt gebracht in de Gemeente (Ef. 3:21).

Deze verzen (Ef. 3:14-15) hebben echter een grotere reikwijdte. Het perspectief van de apostel omvat hemel en aarde. God is de verheven Vader, naar Wie 'elke familie' (alle geslacht, stam) in de hemelen en op de aarde wordt genoemd. De apostel gebruikt een woordspeling, want de woorden 'Vader' (Gr. *pater*) en 'geslacht' (Gr. *patria*) zijn met elkaar verwant. Het gaat om elk geslacht, elk vaderlijk huis in hemel en op aarde, dat zijn naam ontleent aan God de Vader. Wij kunnen dan allereerst denken aan de hemelse familie van de engelen, want zij worden in de Schrift ook 'zonen Gods' genoemd (Job 1:6; 38:7). En op aarde is er natuurlijk het menselijk geslacht als zodanig, de hele mensenfamilie, die eveneens zijn oorsprong vindt in God de Schepper (Luc. 3:38; Hand. 17:28-29). Een belangrijke aardse familie is verder het volk Israël, dat naar Gods verkiezend voornemen een geheel eigen plaats inneemt te midden van de mensheid (vgl. 1 Kor. 10:32).

De Gemeente is Gods huisgezin

Als gelovigen die behoren tot de Gemeente, hebben wij echter een heel bevoorrechte plaats in Gods hart en in de verwezenlijking van Zijn plannen en raadsbesluiten. Onze positie valt te vergelijken met die van koningskinderen. Een koning heeft een of meerdere geslachten van onderdanen, hij heeft een hofhouding etc., maar de positie van al deze ‘families’ is veel lager dan die van de koninklijke familie zelf. Alleen de kinderen van de koning hebben vrije toegang tot de privé-vertrekken van het paleis. Zo is het ook met de Gemeente, die om zo te zeggen het ‘meesterwerk’ is van de veelvoudige wijsheid van God (Ef. 3:10).

De Gemeente is naar haar aard een hémelse familie, die thuishoort in het huis van de Vader (Joh. 14:2). Wij zijn allen kinderen en zonen van de Vader van onze Heer Jezus Christus. In de familie van Gods kinderen zijn de vroegere verschillen tussen Joden en heidenen voorgoed tenietgedaan. Wij zijn uit God geboren, en wij hebben de Zoon als ons leven. Het is door de Geest van zonschap, dat wij roepen: ‘Abba, Vader!’

De Gemeente is nauw verbonden met Christus, de Zoon van de Vader, onder Wiens hoofdschap in de volheid der tijden alles in de hemelen en op de aarde zal worden samengebracht (Ef. 1:10). Christus is van alle dingen het Hoofd, maar de Gemeente is het *lichaam* van het Hoofd. Die verborgenheid zal straks voor het oog van het heelal worden onthuld, maar zij is nu reeds geopenbaard door de Geest aan Zijn heilige apostelen en profeten (Ef. 3:5). Als de laatste Adam zal Christus regeren met Zijn bruidsgemeente.

Objectieve kennis van deze dingen – door de Woordopenbaring – is echter niet voldoende. Wij moeten met kracht gesterkt worden in de innerlijke mens (door de Geest van de Vader), zodat Christus

door het geloof in onze harten woning maakt en wij geworteld en gegrond zijn in de liefde (Ef. 3:16-17). Dit heeft een tweevoudig doel: wij zullen dan in staat zijn om (a) de uitgestrektheid van Gods geheimenis te omvatten (de breedte en lengte en hoogte en diepte van de verborgenheid), en (b) de allesovertreffende liefde van Christus (die het het grote Middelpunt ervan is) te kennen en te genieten (Ef. 3:18-19).

Het verbaast ons niet dat Paulus zijn gebed besluit met een lofprijzing jegens de eeuwige Vader, uit Wie en tot Wie al deze dingen zijn. Het is in feite een eeuwigdurend loflied, dat nu al weerklinkt in de verlostte Gemeente en dat straks door alle families en geslachten in de hemelen en op de aarde zal worden aangeheven (Ef. 3:20-21).

Lof zij de Heer, de almachtige Koning der ere!
Dat aard' en hemel de lof Zijner glorie vermere!
Meng in 't geklank, ziel, uw aanbiddende dank!
Prijs al wat ademt de Here!

6. Eén God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen

‘Ik vermaan u dan (...), dat u wandelt waardig de roeping waarmee u bent geroepen, terwijl u (...) elkaar in liefde verdraagt en u bijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede: één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping; één Heer, één geloof, één doop; één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen’.

Efeziërs 4:1-6

Zeven kenmerken van eenheid

Zoals er bij de tabernakel van Mozes vijf dwarsbalken waren die de planken en daardoor het hele gebouw bij elkaar hielden, zo wordt het geestelijk huis van de Gemeente bijeengehouden door zeven zaken die van fundamenteel belang zijn voor ons geloofsleven.

De planken van Gods aardse huis stonden niet los van elkaar in het zand van de woestijn, maar ze waren aan elkaar gekoppeld. Zo zijn wij als gelovigen nauw met elkaar verbonden door sterke, goddelijke banden, om samen in deze wereld een woonplaats van God te zijn in de Geest (Ef. 2:18-22).

Met hoofdstuk 4 begint het praktische deel van deze brief, de vermaningen die gegrond zijn op de leerstellige onthullingen van de eerste drie hoofdstukken. De leer ten aanzien van de Gemeente als het lichaam van Christus en het huis van God moet ook in de praktijk worden waargemaakt. Wij moeten in overeenstemming met onze hemelse roeping leven en ons gedragen als mensen die deel uitmaken van een nieuwe schepping.

De apostel noemt in de verzen 4 tot 6 zeven kenmerken van de geestelijke eenheid van de gelovigen, vóórdat hij ingaat op de verscheidenheid die er ook is in de Gemeente (Ef. 4:7vv.). Alle zeven worden ze ingeleid met het woordje 'één', dat het unieke karakter ervan aangeeft. Wat zijn deze banden die ons samenbinden? Het zijn in feite goddelijke banden, die verankerd liggen in de drie Personen van de Godheid: Vader, Zoon en Geest. De Heilige Geest staat hier voorop, want vers 3 roept ons ertoe op de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede. De Geest heeft ons samengesmeed tot een nieuwe eenheid (1 Kor. 12:13), die in de praktijk wordt gehandhaafd door een vredig samenleven. Er is één lichaam en één Geest, zoals wij ook geroepen zijn in één hoop van onze roeping (Ef. 4:4).

Verder is er één Heer, één geloof en één doop (Ef. 4:5). Dat is de tweede sfeer van eenheid, die meer uiterlijk van aard is. Als gedoopte en belijdende christenen staan wij onder het gezag van de verhoogde Christus, en belijden wij Hem als Heer. Ten slotte is er één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen

en in allen (Ef. 4:6). Dit laatste is hier de climax en het wordt ook het meest uitvoerig beschreven. De ene Vadernaam die ons samenbindt, is het hoogtepunt van onze zegen.

Gods Vaderschap

Wordt hier nu bedoeld dat God de Vader van alle mensen is? Die gedachte is op zichzelf correct, want God is inderdaad de Schepper, de Oorsprong van alle mensen. Daarom is Hij ook niet ver van eenieder van ons, zo betuigt Paulus op de Areopagus: 'Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij (...) want wij zijn ook van Zijn geslacht' (Hand. 17:28). De mens is geschapen naar Gods beeld en hij ontleent zijn bestaan aan Hem. Maar deze algemene relatie tussen God en mens, tussen Schepper en schepsel, moeten wij wel onderscheiden van de bijzondere relatie die er is tussen God de Vader en al degenen die door Jezus Christus Zijn eigen kinderen zijn geworden. Hiertoe is de nieuwe geboorte noodzakelijk, zoals de Heer Jezus duidelijk maakt aan Nicodemus. Wij worden opnieuw geboren uit water en Geest, d.i. tot nieuw leven gewekt door de reinigende en vernieuwende werking van Woord en Geest (Joh. 3:5). Dat is in overeenstemming met de proloog van dit evangelie. Wij moeten uit God geboren worden om kinderen van God te kunnen worden (Joh. 1:12-13).

Sommige vertalingen werken het bovengenoemde misverstand enigszins in de hand, doordat zij de zinsnede 'in allen' weergeven door 'in u allen' (SV), of door 'in ons allen' (Voorhoeve-vert. 4e druk). De bedoeling van die weergave is juist het onderscheid te beklemtonen. Er is een algemeen Vaderschap van God ten aanzien van de mensheid, ja, ten aanzien van de hele schepping. Hij is bóven allen (of: alles), en dóór allen (of: alles) – de eerste

twee voorzetselgroepen. God is *boven* Zijn schepping verheven en Hij werkt *door* alle dingen heen. Maar er is ook een bijzonder Vaderschap – de derde voorzetselgroep. God de Vader is namelijk ‘in u allen’ of ‘in ons allen’, dat wil zeggen: Hij woont door Zijn Geest in alle ware gelovigen, allen die uit God zijn geboren (vgl. Joh. 14:23; 1 Joh. 3:24).

Maar het kan nauwelijks de intentie van de apostel zijn onze aandacht hier te richten op dit onderscheid tussen de mensen in het algemeen, en de kleinere groep van de ware kinderen van God. De gezichtskring blijft in dit *hele* gedeelte beperkt tot de laatstgenoemde groep! Het gaat bij *alle* zeven kenmerken in de verzen 4-6 om de eenheid van Gods kinderen, om de ene Gemeente van de levende God. De ‘allen’ waarover het hier gaat, zijn de leden van die Gemeente. En dan ook werkelijk állen die tot haar behoren, alle ‘heiligen’ zoals ze in het voorgaande hoofdstuk worden genoemd (Ef. 3:18). Wij moeten vers 6 dus in engere zin opvatten, als verwijzend naar de familie van de kinderen van God.

Wat is dan, zo zal misschien iemand vragen, de betekenis van de eerste twee voorzetselgroepen: ‘boven allen’ en ‘door allen’? Welnu, het is duidelijk dat God de Vader verheven blijft boven Zijn kinderen, zelfs al zijn die heel dicht aan Zijn hart gebracht. God is God, wij blijven schepselen. De Vader staat *boven* ons (‘boven allen’), maar tegelijkertijd wil Hij ons gebruiken en *door* ons heen datgene bewerken wat tot eer van Hem is (‘door allen’). Wat een voorrecht is het deze ene God en Vader te kennen, en Hem als de levende en waarachtige God te mogen dienen, uit de duisternis van het heidendom met zijn vele goden en heren geroepen te zijn tot Zijn wonderbaar licht!

7. De Vader die ons heeft overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde

‘Zo wordt u met alle kracht bekrachtigd, naar de sterkte van Zijn heerlijkheid, tot alle volharding en lankmoedigheid, terwijl u met blijdschap de Vader dankt, die u bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht; die ons gered heeft uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden’.

Kolossenzen 1:11-14

De Heer waardig wandelen

Nadat Paulus heeft gedankt voor het feit dat het evangelie in de hele wereld vrucht draagt en groeit, zoals ook bij de Kolossenzen,

bidt hij voor hen dat zij vervuld zullen worden met de kennis van Gods wil om de Heer waardig te wandelen. De praktische wandel van deze christenen moest in overeenstemming worden gebracht met de waardigheid van de Heer Jezus Christus. Zij moesten in alles rekening leren houden met Hem, en Hij moest in hun leven worden grootgemaakt.

Ook in andere opzichten zijn wij geroepen tot een 'waardige wandel' (vgl. Ef. 4:1; Fil. 1:27; 1 Tess. 2:12), maar hier gaat het speciaal om een leven dat *de Heer* waardig is. Onder invloed van valse leer liepen deze gelovigen namelijk het gevaar niet langer vast te houden aan het Hoofd, dat is Christus als het hemelse Hoofd van de Gemeente (vgl. Kol. 2:19). Daarom staat in deze brief de heerlijkheid van Christus centraal, resp. in Zijn verhouding tot de Vader, tot de schepping, en tot de Gemeente. Zowel in de eerste schepping als in de nieuwe schepping, die gegrond is op Zijn dood en opstanding, neemt Hij de meest verheven plaats in. Hij is in elk opzicht de Eerste. Het gebed van de apostel mondt dan ook uit in een loflied op de heerlijkheden van de Zoon, die het beeld is van de onzichtbare God (Kol. 1:15vv.).

Als wij het juiste zicht hebben op Christus, de Heer, en Hem waardig wandelen, Hem in alles behagen, dan zijn wij op het goede spoor. Dan is er groei in ons eigen leven, en ook vrucht voor God. Wij staan dan als vruchtdragende bomen in Gods hof (Kol. 1:10), bomen die ook in stormen en beproevingen diep geworteld blijken te zijn en krachtig standhouden (Kol. 1:11). Wanneer wij aan deze voorwaarden voldoen, zal het ons niet moeilijk vallen de Vader met blijdschap te danken (Kol. 1:12).

De Vader met blijdschap danken

Waarom danken wij de Vader? Er worden hier wel vier redenen genoemd om dankbaar te zijn. Wanneer wij als dankbare kinderen allereerst aan de Vader Zélf denken, prijzen wij Hem voor de onuitsprekelijke gave van Zijn Zoon, die hier zo treffend 'de Zoon van Zijn liefde' wordt genoemd (Kol. 1:13). Christus is op aarde gekomen om de liefde van de Vader jegens ons te openbaren, maar Hij is Zelf het bijzondere Voorwerp van de liefde van de Vader. De Vader heeft de Zoon lief (Joh. 3:35; 5:20; 10:17; 15:9; 17:23-26). Tijdens Christus' leven op aarde klonk er tweemaal een stem uit de hemel, die bevestigde dat Hij de geliefde Zoon van de Vader was (Luc. 3:22; 9:35).

Dat is in feite de voornaamste reden voor onze dankbaarheid. Wij zijn in verbinding gebracht met de Veelgeliefde, de Man naar Gods hart. Wij hebben een plaats ontvangen in Zijn Koninkrijk, zoals eens de volgelingen van David een plaats kregen in het rijk van de koning die door God was uitverkoren. Wij zijn burgers van een hemels rijk, een rijk waarover 'de Zon' nooit ondergaat, en wij zullen straks ook met Christus regeren.

En als wij aan onszélf denken, aan onze eigen zegeningen en aan de hemelse positie die wij hebben ontvangen, dan is er ook alle reden tot dankzegging. Want wij danken met blijdschap de Vader, zo zegt de apostel hier, omdat Hij ons geschikt heeft gemaakt 'om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht' (Kol. 1:12). Is dat niet geweldig? De Vader heeft ons geschikt gemaakt, d.i. passend, waardig, om erfgenamen van Hem te worden. De rijke erfenis die ons als Zijn heiligen ten deel valt, bevindt zich in het licht. Daar woont God, in Wie in het geheel geen duisternis is, en daar draagt alles het stempel van Zijn smetteloze heiligheid.

Het erfdeel van de heiligen

Deze erfenis, die elders 'het erfdeel onder de geheiligden' wordt genoemd (Hand. 20:32; 26:18), herinnert aan het erfdeel van de Israëlieten in het land Kanaän. Zij namen het Beloofde Land in bezit na hun bevrijding uit het land Egypte en de lange reis door de woestijn. De 'woestijnreis' komt hier in Kolossenzen 1 niet aan de orde. Wij vinden hier alleen het land 'Egypte' en het land 'Kanaän', d.w.z. onze oorsprong en onze eindbestemming. Wij zijn verlost 'uit de macht van de duisternis' en overgebracht 'in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde'. Wij zijn bestemd voor de hemel, en God heeft ons nu reeds 'mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus' (Ef. 2:6).

Wij zijn dus vanuit het domein van de duisternis, waar de zonde, de dood en de duivel regeren, overgebracht in het Koninkrijk van het licht. Wij leven nu reeds in het licht van een nieuwe dag. Geestelijk gesproken bevinden wij ons in de sfeer waar Christus regeert als 'de Zon van de gerechtigheid', en daarom dienen wij te wandelen 'als op de dag', als bij lichte dag (Rom. 13:12-14). Christus regeert echter als de Zoon van Gods liefde, 'in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden' (1:14). *Licht* en *liefde*, onuitsprekelijke goddelijke liefde: dat zijn de maatstaven die Hij hanteert.

Onze losprijs is betaald door de Man die 'geweldig van vermogen' is (vgl. Ruth 2:1 SV), de Losser, die onze Bloedverwant is geworden. Dat regelt het verleden. Onze zonden zijn vergeven en ze kunnen ons nooit meer aanklagen. Dat geeft Gods kinderen uiteraard ook aanleiding tot eeuwige dank en aanbidding. Er is dus alle reden om de Vader met blijdschap te danken:

1. Hij heeft ons toebereid voor het erfdeel van de heiligen in het licht.
2. Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis.
3. Hij heeft ons overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.
4. In de geliefde Zoon hebben wij de verlossing, de vergeving van onze zonden.

8. De Vader van de geesten

‘Bovendien, wij hadden de vaders van ons vlees om ons te tuchtigen en wij hadden ontzag voor hen; zullen wij dan niet veel meer aan de Vader van de geesten onderworpen zijn en leven? Zij tuchtigden ons wel voor weinige dagen, naar het hun goed dacht, maar Hij tot ons nut, opdat wij aan Zijn heiligheid deel zouden krijgen’.

Hebreeën 12:9-10

De Vader als Opvoeder

Christenen zijn als ‘wedlopers’ op weg naar de hemel. Wij moeten – zo zegt de auteur van de Hebreeënbrief – met volharding de wedloop lopen die vóór ons ligt, terwijl wij zien op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof (Hebr. 12:1-3). Wij hebben een *wedloop* te lopen en tevens een strijd te strijden, namelijk een *wedkamp* die ons tot bloedens toe kan verwonden (Hebr. 12:4). Hier springt de apostel over op het beeld van het vuistvechten of boksen, waarbij meestal bloed vloeide. Dit is een illustratie van de worsteling met de zonde rondom ons, het kwaad van de zondaren

die ons omringen (Hebr. 12:3), dat ook vaak aanknopingspunten vindt in ons eigen zondige hart.

Hierbij brengt de auteur nog iets anders naar voren dat van belang is bij deze strijd, en wel het thema van *Gods vaderlijke tucht*. Te midden van de verdrukkingen die ons overkomen, moeten wij steeds bedenken dat niet het toeval regeert, maar dat de hemelse Vader ons behandelt als Zijn zonen (Hebr.12:5vv.). Wij zijn de voorwerpen van Zijn voortdurende liefde en opvoedende zorg: 'Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik' (Openb. 3:19). God tuchtigt ons tot ons nut, opdat wij deel zouden krijgen aan Zijn heiligheid. Die tucht zelf is niet aangenaam, maar later brengt zij een vreedzame vrucht voort, die bestaat in gerechtigheid (Hebr. 12:10-11).

In dit verband valt dan de term 'de Vader der geesten'. Terwijl vaders naar het vlees zich wel eens vergissen als zij hun kinderen tuchtigen, is dat met onze hemelse Vader nooit het geval. Maar dan moeten wij ons wel aan Hem *onderwerpen* en de tuchtiging met een gewillig hart uit Zijn hand aannemen. Wij moeten ons op die manier erdoor laten *oefenen*, zodat onze geestelijke conditie vooruitgaat. Dat heeft allerlei zegenrijke gevolgen, zoals duidelijk wordt in dit hoofdstuk:

1. Wij 'leven' dan voor Zijn aangezicht, en hebben een bewuste relatie met God de Vader (Hebr. 12:9).
2. Wij krijgen praktisch deel aan Zijn 'heiligheid', doordat wij ons leven inrichten overeenkomstig Zijn wil (Hebr. 12:10).
3. De tuchtiging brengt ook een 'vreedzame vrucht' voort, doordat wij *vrede* hebben met de beproevingen die God ons zendt en met de weg die Hij met ons gaat.

4. Bovendien is het een vrucht van *gerechtigheid*, doordat wij een rechtvaardige wandel hebben die tot eer van God is (12:11). Gerechtigheid en vrede zijn ook de kenmerken van het komende Vrederijk, de toekomstige eeuw die wordt ingeluid door de wederkomst van Christus (Hebr. 12:11).

De hemelse Vader is de Vader van de geesten

En waarom zouden wij ons niet onderwerpen aan onze *hemelse* Vader, die weet wat goed voor ons is en die Zich nooit vergist? Als wij de tuchtiging van onze vaders naar het vlees hebben ondergaan, hebben wij dan niet veel meer reden om ons te onderwerpen aan de Vader der geesten? Aan onze vaders naar het vlees hebben wij (naar de mens gesproken) ons bestaan op aarde te danken. Zij zijn onze biologische vaders. Maar God is de Vader der géésten. Aan Hem hebben wij ons geestelijk bestaan te danken, want Hij heeft de levensadem in de neus van de mens geblazen (Gen. 2:7; Num. 16:22; 27:16; Pred. 12:7). De mens is van Gods geslacht, doordat hij naar Gods beeld en gelijkenis is geschapen (Hand. 17:28-29). Er is verwantschap tussen God en de mens die Hij heeft geschapen, doordat – en ook slechts voor zover – God en mens beiden *geestelijke* wezens zijn.

Maar misschien moeten wij hier vooral aan ons bestaan als *gelovigen* denken. God is in de eerste plaats de Vader van de gelovigen, de Vader van allen die uit Hem geboren zijn en die door Hem worden erkend als Zijn kinderen en zonen (Hebr. 12:5-6). De Vader der geesten is de Oorsprong van het nieuwe, gééstelijke leven dat wij in en door Christus hebben ontvangen. Wat uit de Geest geboren is, is geest (Joh. 3:6). Wij hebben de Geest van het zoonschap ontvangen, of ‘een geest van zoonschap’ (Rom. 8:15).

Wij zijn *geestelijke* mensen geworden, van wie mag worden verwacht dat ze niet meer worden beheerst door het zondige vlees.

In Hebreeën 12:23 lezen we over de ‘geesten van de tot volmaaktheid gekomen rechtvaardigen’. Daar gaat het om de oudtestamentische gelovigen die ontslapen zijn en die nu – in de tussentoestand tot aan de opstanding – een geestelijk bestaan hebben voor Gods aangezicht (vgl. de ‘zielen’ in Openb. 6:9). God is ook de Vader van déze familie van gelovigen. Samen met de nieuwtestamentische Gemeente zullen zij het hemelse Jeruzalem bewonen, de stad van de levende God. In nog ruimere zin is God eveneens de Vader van de familie van de engelen, de ‘dienende geesten’ die in Zijn tegenwoordigheid verkeren (Hebr. 1:7, 14; 12:22).

Hoe groot is onze God, de Vader der geesten! Laten wij ons dus voor Hem neerbuigen en Hem met een oprecht hart dienen en eren. ‘God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en waarheid’ (Joh. 4:24).

9. De Vader der lichten

‘Dwaalt niet, mijn geliefde broeders. Elke goede gave en elk volmaakt geschenk daalt van boven neer, van de Vader der lichten, bij Wie geen verandering is of schaduw van omkering. Naar Zijn wil heeft Hij ons voortgebracht door het woord van de waarheid, opdat wij in zekere zin een eersteling van Zijn schepselen zouden zijn’.

Jakobus 1:16-18

Verzoeken tot zonde, en verzoeken die het geloof beproeven

Het thema dat Jakobus in hoofdstuk 1 behandelt, is van groot belang: het is een dwaling te denken dat verzoeken tot zonde hun oorsprong in God vinden. Want God kan door het kwade niet worden verzocht, en Hijzelf brengt ook niemand in verzoeking. Dit soort verzoeken komt voort uit ons eigen boze hart, uit de begeerte die de wortel van het kwaad is (Jak. 1:13-15; vgl. Rom. 7:7vv.). Dit staat in contrast met de verzoeken of beproevingen die *van buiten* op ons afkomen, waarin wij wel degelijk Gods

hand mogen opmerken. Wij moeten het zelfs voor enkel vreugde houden als wij te maken krijgen met deze laatste categorie van verzoeken, omdat die tot versterking van ons geloof dienen. De beproefdheid van ons geloof bewerkt volharding (Jak. 1:2-4).

In deze samenhang spreekt Jakobus, de lijfelijke broer (zelf noemt hij zich echter een slaaf) van Christus, over God als 'de Vader der lichten'. God is niet de Oorsprong van de duisternis en van het kwaad. Hij is niet de Auteur van de zonde. In Hem is in het geheel geen duisternis (1 Joh. 1:5). Hij is de Bron van het licht en de Maker van de lichtdragers (vgl. Gen. 1:3, 14-18; Ps. 136:7-9). Iedere gave die goed, en elk geschenk dat volmaakt is, is van Hem afkomstig, van de Vader van de hemellichten. Al het goede – licht, wijsheid, liefde, reinheid – komt van bóven (vgl. Jak. 3:15, 17).

Nu is er bij de hemellichamen nogal eens verandering of schaduw van omkering – denk hierbij aan de wisseling van licht en donker en de schijngestalten van de maan. Het licht van deze 'lichten' is niet altijd constant en volkomen, en zo is óns getuigenis als 'lichtende sterren' in een duistere wereld trouwens ook vaak onvolkomen (Fil. 2:15). Maar bij God, de Vader der lichten, is dat heel anders. Bij Hem is 'geen verandering of schaduw van omkering'. Het is louter licht dat Hij verspreidt. Het zijn louter goede gaven die van Hem afkomstig zijn, het zijn niets dan zegeningen waarmee Hij ons overlaadt. Hij is de Gever van al het goede.

Hij maakte de hemellichten

Het is ook voor ons als kinderen van God belangrijk om een juist godsbeeld te hebben. Anders dreigt het gevaar dat wij God ongerijmde dingen gaan toeschrijven. Dat dit geen denkbeeldig gevaar is, blijkt wel uit het boek Job. Ook vandaag de dag zijn er

veel mensen die zich teleurgesteld voelen in God, en daardoor gevaar lopen een verkeerd Vaderbeeld te krijgen.

Er is hier een zekere parallel tussen de hemellichten en de gelovigen: zowel de hemellichamen alsook de gelovigen zijn door Gods handen voortgebracht (Jak. 1:17-18). Maar er is toch een groot verschil. De Vader der lichten is de Oorsprong van zon, maan en sterren, ja, van de hele schepping die ons omringt. Maar het is een schepping die door de val van de eerste mens zucht (Rom. 8:19vv.); ze is in barensood vanwege de vloek van de zonde. Deze eerste schepping zal voorbijgaan. De kinderen van God, die Hij naar Zijn raadsbesluit heeft voortgebracht door het woord van de waarheid, behoren echter tot de *nieuwe* schepping. Wij zijn de eerste vruchten daarvan, de eerstelingen van de nieuwe oogst van Gods Geest. Bij de eerste opstanding zullen wij daadwerkelijk worden bekleed met de onvergankelijkheid en onsterfelijkheid die inherent is aan de nieuwe schepping (vgl. 1 Kor. 15:20).

Wij zijn als gelovigen dus de voorboden van Gods nieuwe wereld. Gedragen wij ons werkelijk als 'eerstelingen', als 'hemelingen'? Is ons leven tot eer van de Vader, die ons heeft voortgebracht door Zijn Woord en Geest?

